

ὅτι δὲν ἀνέδειξε τοιαύτας ἀρετὰς ἐν τῷ προκειμένῳ ἀγῶνι, πρῶτον εἶχε λάβει πολλὰς ἀφορμὰς δυσαρσεσκείας πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἰβηρίας Παγκράτιον, καὶ ἔπειτα οἱ Ἰβηρες δὲν συντήρουν πλέον τὸν ἄλλοτε παρ' αὐτοῖς ὑπάρχοντα στρατὸν τῶν 50.000 ἀνδρῶν, ἀντὶ τῶν ὁποίων ὁ Κωνσταντῖνος Μονομάχος προετίμησε νὰ λαμβάνῃ χρήματα, δαπανώμενα, ἡξεύρομεν ἤδη πῶς, ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὅθεν ἐκ πάντων τούτων ἐπῆλθεν ἀναβολὴ οὐ μικρὰ περὶ τὴν συγκρότησιν τῆς ἐπικουρίας, ἣν ἔμελλε νὰ ἐπαγάγῃ εἰς τὸν Ἄαρῶν. Ὁ δὲ Ἰβραῆμ λαβὼν πᾶσαν ἀνεσιν ἐπολιόρησε μίαν τῶν πλουσιωτέρων καὶ ἀτειχίστων τοῦ Βασπουρακὰν πόλεων, ἐν ἣ εἶχον συρρέουσι ὑπὲρ τὰς 150.000 ψυχῶν. Εἰς μάτην ὁ Κεκαυμένος ἠγωνίζετο νὰ πείσῃ τὸν Ἄαρῶν ὅτι τὸ χρέος αὐτῶν εἶναι νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν πολεμίων ἵνα σώσωσι τοὺς πολιορκουμένους. Ὁ Ἄαρῶν ἀπεκρίνετο ὅτι δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ πράξωσι τι παρὰ τὴν βασιλικὴν θέλησιν, ὥστε οἱ μὲν Τούρκοι ἐγένοντο μετ' οὐ πολὺ κύριοι τῆς πόλεως ἐκείνης καὶ ὄλων αὐτῆς τῶν θησαυρῶν καὶ ὄπλων καὶ χρησίμων πραγμάτων οἱ δὲ πλείστοι τῶν ἐν αὐτῇ καταφυγόντων ἐγένοντο παρανάλωμα πυρὸς ἢ μαχαίρας. Τελευταῖον ἐφθασε καὶ ὁ Λιπαρίτης καὶ τότε προῆλθεν ἡδὴ ὁ στρατὸς εἰς συνάντησιν τῶν Τούρκων, οἵτινες ἔσπευσαν ὡσαύτως ν' ἀντεπεξέλθωσιν. Ἐπειδὴ δὲ ἐβάδιζον σποράδην, ὁ Κεκαυμένος ἰννεβούλευσε νὰ ἐπιτεθῶσιν ἀμέσως κατ' αὐτῶν, ἀσυντάκτων ἔτι ὄντων. Ἄλλ' ὁ Λιπαρίτης δὲν συνήνεσε, διότι ἦτο Σάββατον, ἦτοι ἡμέρα ἀποφράς κατ' αὐτόν. Οὐδὲν ὅμως ἐκέρδησεν ἐκ τῆς ἀναβολῆς. Ὁ Ἰβραῆμ συντάξας τὰς δυνάμεις καὶ αὐθημερόν ἐπιτεθεὶς ἠνάγκασε τὸν Λιπαρίτην νὰ πολεμήσῃ, καίτοι Σαββάτου ὄντος. Ἡ μάχη συνεκροτήθη τῇ 18 Σεπτεμβρίου περὶ τὸ φρούριον Καπετροῦ. Καὶ ὁ μὲν Κεκαυμένος ἔχων τὸ δεξιὸν κέρασ καὶ ὁ Ἄαρῶν ἀρχῶν τοῦ εὐωνύμου ἐνίκησαν ἀμφοτέροι τοὺς ἀντιπάλους, ὁ δ' ἐν τῷ μέσῳ στρατηγῶν Λιπαρίτης ἠττήθη καὶ ἠχμαλωτεύθη μετὰ πολλῶν ἄλλων περὶ αὐτὸν ἀνδρῶν ὥστε ποικίλης βλάβης πρόξενος ὑπῆρξεν ἢ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον περιμενομένη ἐπικουρία του. Εὐτυχῶς ὁ Ἰβραῆμ ἠρκέσθη εἰς τὸ τρόπαιον τοῦτο καὶ ἐπέστρεψε, συναπαγόμενος τοὺς αἰχμαλώτους, πρὸς τὸν ἀδελφόν του Τογρουλβέγ. Ὁ δὲ ἀπέδωκε μὲν τὸν Λιπαρίτην ἀνευ λύτρων ἀπῆτησεν ὅμως φόρον παρὰ τοῦ τοῦ βασιλέως. Καὶ ἀποποιηθέντος τούτου ἐξηκολούθησαν αἱ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐχθροπραξίαι, εἰ καὶ δὲν ἀπέβησαν ἔτι ὅσον βραδύτερον ὀλέθρῳ, διότι ὁ Τογρουλβέγ κατὰ τὰ ἀμέσως ἐπόμενα ἔτι ἐπέστησε μᾶλλον τὴν προσοχὴν εἰς τὴν κατάλυσιν τῶν ἄλλων μωαμεθανικῶν κρατῶν (!)

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἐτέρας ἔπαθον πληγὰς αἱ εὐρωπαϊκαὶ ἐπαρχίαι. Εἰς τῶν ἡγεμόνων τῶν Πετσενέγων, ὀνόματι Κεγένης, διχονοήσας πρὸς τὸν ὑπέρτατον αὐτῶν ἡγεμόνα Τυράχ, ἐζήτησε καὶ εὗρεν ἄσυλον μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ συμποσσυμένων εἰς 20.000 ἐντὸς τοῦ κράτους, ἀνηγορεύθη πατρικίος, ἐδέχθη μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν τὸ ἅγιον βίπτισμα καὶ λαβὼν εἰς κατοικίαν καὶ τροφήν τρία παρὰ τὸν Ἰστρον φρούρια καὶ ἱκανὴν χώρας ἔκτασιν ἵπέσχετο νὰ ὑπηρετῇ τὴν βασιλείαν πιστῶς ὡς σύμμαχος. Ἀλλὰ μὴ ἀρκούμενος εἰς ταῦτα ἐπεχειρεῖ ἐπιδρομὰς ἐπέκεινα τοῦ Ἰστροῦ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου, ὅστις ἀπαιτήσας εἰς μάτην ἱκανοποίησιν παρὰ τοῦ βασιλέως διεπέρασε περὶ τὰ τέλη

(!) Κατὰ τὰς μωαμεθανικὰς πηγὰς ὁ αὐτοκράτωρ ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ Λιπαρίτου ἀνφοδόγησε τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸ πολλοῦ κτισθὲν καὶ νῦν κατηρειπωμένον μωαμεθανικὸν τέμενος καὶ ἐπέστρεψε νὰ γίνηται ἐν αὐτῷ δέησις ὑπὲρ τοῦ Τογρουλβέγ, ἐπεμφε δὲ καὶ πολιτῆμα δῶρα πρὸς αὐτόν. Ἄλλ' ὁ Τογρουλβέγ τὸν μὲν αἰχμαλωτισθέντα βυζαντινὸν στρατηγὸν ἀπέλυσε δὲν συνήνεσεν ὅμως εἰς συνομολόγησιν εἰρήνης ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὰς εἰς τὸ κράτος ἐπιδρομὰς.

